

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOTA*] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 12. jūnijā¹

Lieta C-283/11

**Sky Österreich GmbH
pret
Österreichischer Rundfunk**

(Bundeskommunikationssenat (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Direktīva 2010/13/ES — Visu televīzijas raidorganizāciju tiesības īso ziņu pārraižu nolūkā piekļūt lielu sabiedrības interesi izraisošiem notikumiem, kas ir ekskluzīvu pārraides tiesību priekšmets — Papildu izmaksu, kas radušās, sniedzot šo piekļuvi, kompensācijas ierobežojums — Saderīgums ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. un 17. pantu — Samērīgums

1. Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai tiek lūgts izvērtēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) 15. panta 6. punkta² saderīgumu ar pamattiesībām, šajā gadījumā – darījumdarbības brīvībām un tiesībām uz īpašumu.
2. Direktīvas 15. panta mērķis ir noteikt televīzijas raidorganizācijām īso ziņu pārraižu tiesības attiecībā uz lielu sabiedrības ieinteresētību izraisošiem notikumiem, kas ir televīzijas raidorganizācijas ekskluzīvu pārraides tiesību priekšmets. Šim nolūkam it īpaši ir paredzēts, ka televīzijas raidorganizācijas var piekļūt organizācijas, kurai ir ekskluzīvas apraides tiesības, raidītam signālam, lai izvēlētos īsus izvilkumus savām reportāžām.
3. Direktīvas 15. panta 6. punktā ir paredzēta norma, saskaņā ar kuru, ja televīzijas raidorganizācijām, īstenojot šādi piešķirtās tiesības, ir paredzēta finansiāla kompensācija, tā nevar pārsniegt papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi īsiem izvilkumiem.
4. Attiecībā uz šo pēdējo noteikumu šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir izvirzīts jautājums par dažādu pamattiesību, proti, darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu, no vienas puses, un brīvības saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu daudzveidības aizsardzības, no otras puses, prasību nepieciešamo saskaņošanu.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — OV L 95, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “direktīva”.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

5. Direktīvas preambulas 48. apsvērumā ir noteikts:

“Televīzijas apraides tiesības attiecībā uz pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, raidorganizācijas var iegūt ekskluzīvi. Tomēr ir svarīgi veicināt plurālismu ar ziņu raidījumu veidošanu un raidījumu dažādību visā [Eiropas] Savienībā un ievērot principus, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantā ^[3].”

6. Direktīvas preambulas 55. apsvēruma redakcija ir šāda:

“Lai garantētu pamatbrīvību saņemt informāciju un lai nodrošinātu, ka Savienībā pilnīgi un pienācīgi tiek aizsargātas skatītāju intereses, tiem, kas izmanto [kam ir] ekskluzīvas televīzijas apraides tiesības attiecībā uz pasākumiem, kuri izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, būtu jāpiešķir citām raidorganizācijām tiesības izmantot īsus izvilkumus vispārīgos ziņu raidījumos ar taisnīgiem, saprātīgiem un nediskriminējošiem nosacījumiem, [pienācīgi] ņemot vērā ekskluzīvās tiesības. Šādi nosacījumi būtu jāpaziņo laikus pirms pasākuma, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, lai dotu pārējiem pietiekami daudz laika izmantot šādas tiesības[..] Šādus īsus izvilkumus varētu izmantot jebkurš kanāls, tostarp sporta kanāli, lai veiktu apraidi visā ES, un tiem nevajadzētu pārsniegt 90 sekundes. [..]”

Vispārēju ziņu raidījuma jēdzienam nebūtu jāattiecas uz īsu izvilkumu kompilāciju izmantojumu raidījumos, kas veltīti izklaidei. [..]”

7. Direktīvas preambulas 56. apsvērumā ir noteikts:

“[..] Dalībvalstīm būtu jāveicina piekļuve pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, piešķirot piekļuvi raidorganizācijas signālam šīs direktīvas nozīmē. Tomēr tās var izvēlēties citus līdzvērtīgus līdzekļus šīs direktīvas nozīmē. Šāds līdzeklis ietver, cita starpā, piekļuves piešķiršanu minēto notikumu norises vietai pirms atļaujas piešķiršanas piekļūt signālam. Raidorganizācijām nevajadzētu liegt noslēgt sīkāk izstrādātus līgumus.”

8. Direktīvas 14. panta 1. punktā ir noteikts, ka:

“Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas ekskluzīvi neraidītu notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās bezmaksas televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To dara skaidri un atklāti, un laikus. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ sabiedrības interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīs vēlāk.”

3 — Turpmāk tekstā – “Harta”.

9. Direktīvas 15. pants ir formulēts šādi:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka īsu ziņu reportāžu nolūkā visām raidorganizācijām, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, taisnīgā, saprātīgā un nediskriminējošā veidā ir piekļuve notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, kurus ekskluzīvā kārtībā pārraida to jurisdikcijā esoša raidorganizācija.

[..]

3. Dalībvalstis nodrošina, ka šāda piekļuve ir garantēta, ļaujot raidorganizācijām brīvi izvēlēties īsus izvilkumus, izmantojot raidorganizācijas pārraidīto signālu, norādot vismaz avotu, ja vien tas nav neiespējams praktisku iemeslu dēļ.

4. Kā alternatīvu 3. punktam dalībvalsts var izveidot līdzvērtīgu sistēmu, kurā panākta iespēja taisnīgi, saprātīgi un nediskriminējoši iegūt piekļuvi ar citiem līdzekļiem.

5. Īsus izvilkumus izmanto tikai vispārīgo ziņu raidījumiem, un tos var izmantot audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma tikai tad, ja tas pats mediju pakalpojumu sniedzējs attiecīgo raidījumu piedāvā atliktā veidā.

6. Neskarot 1. līdz 5. punktu, dalībvalstis atbilstīgi to tiesību sistēmām un praksei nodrošina, ka ir definēti noteikumi un nosacījumi par šādu īsu izvilkumu sniegšanu, jo īpaši attiecībā uz jebkādiem kompensēšanas pasākumiem, īsu izvilkumu maksimālo ilgumu un laika ierobežojumiem to pārraidīšanai. Ja ir paredzēta kompensācija, tā nepārsniedz papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi.”

B – *Valsts tiesības*

10. Lai transponētu direktīvu, 2010. gadā⁴ tika grozīts Federālais likums par ekskluzīvu televīzijas apraides tiesību izmantošanu (*Bundesgesetz über die Ausübung exklusiver Fernsehübertragungsrechte (Fernseh-Exklusivrechtgesetz)*)⁵. FERG 5. pantā ir noteikts:

“1. Televīzijas raidorganizācija, kas ir ieguvusi ekskluzīvas notikuma, kurš skar vispārējas intereses saņemt informāciju, apraides tiesības, jebkurai Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu [(EEZ)] līgumslēdzējā valstī vai 1989. gada 5. maija [..] Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju līgumslēdzējā valstī reģistrētai televīzijas raidorganizācijai pēc tās pieprasījuma un ar taisnīgiem, atbilstošiem un nediskriminējošiem nosacījumiem piešķir īso ziņu pārraižu tiesības tās pārraides vajadzībām. Vispārējas intereses saņemt informāciju ir tad, ja ir sagaidāms, ka notikums sava nozīmīguma dēļ tiks plaši izklāstīts plašsaziņas līdzekļu ziņojumos Austrijā vai citās šajā pantā minētajās līgumslēdzējās valstīs.

2. Īso ziņu pārraižu tiesības ietver tiesības ierakstīt televīzijas raidorganizācijas, kurai saskaņā ar 1. punktu ir jāpiešķir īso ziņu pārraižu tiesības, signālu un producēt, pārraidīt vai sniegt īso ziņu pārraides, ņemot vērā 3.–5. punktā paredzētos nosacījumus.

3. Televīzijas raidorganizācija var izmantot īso ziņu pārraižu tiesības, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- 1) īso ziņu pārraide ir paredzēta, vienīgi lai informētu par attiecīgo notikumu;
- 2) īsās ziņas tiek izmantotas tikai vispārēju ziņu raidījumos;

4 — *BGBL*, I, 50/2010; turpmāk tekstā — “FERG”.

5 — *BGBL*, I, 85/2001.

- 3) tiesības ieguvušajai televīzijas raidorganizācijai ir neierobežotas īso ziņu satura izvēles tiesības no tiesības piešķirošās televīzijas raidorganizācijas signāla;
- 4) īso ziņu pārraides pieļaujama ilgums tiek noteikts atbilstoši laikposmam, kas nepieciešams, lai nodotu ziņas par notikumu informatīvo saturu, un tas, ja vien nav noteikts citādi, nepārsniedz 90 sekundes;
- 5) ja notikums ilgst vairāk nekā vienu dienu, tad īso ziņu pārraide var tikt pārraidīta katru dienu, kad norisinās notikums;
- 6) īso ziņu pārraidīšana vai sniegšana nekādā ziņā netiek plānota un piedāvāta pirms televīzijas raidorganizācijas, kurai noteikts 1. punktā paredzētais pienākums, pārraides sākuma;
- 7) tiesības pārraidīt īsās ziņas ieguvusī televīzijas raidorganizācija skaidri precizē, ka tās ir īsās ziņas, un norāda to avotu.

4. Ja vien nav citādu noteikumu, televīzijas raidorganizācijai, kurai noteikts 1. punktā paredzētais pienākums, ir tiesības tikai uz tieši ar piekļuves sniegšanu saistīto papildu izdevumu atlīdzināšanu.

[..]

6. Ja televīzijas raidorganizācija to tai lūdz, televīzijas raidorganizācija, kurai ir noteikts 1. punktā paredzētais pienākums, savlaikus pirms notikuma sākuma norāda nosacījumus, saskaņā ar kuriem tā ir gatava uz līguma pamata piešķirt tiesības veidot īso ziņu pārraides.

7. Televīzijas raidorganizācija, kas prasa 1. punktā paredzēto tiesību piešķiršanu, var vērsties regulatīvajā iestādē, lai atsauktos uz šīm tiesībām [..].

8. Ja, pamatojoties uz notikuma īpašo aktualitāti, procesu saskaņā ar 6. punktu nevar noslēgt savlaicīgi, regulatīvā iestāde, pamatojoties uz attiecīgās televīzijas raidorganizācijas pieteikumu, var *a posteriori* pieņemt lēmumu, vai un – ja jā – ar kādiem nosacījumiem būtu piešķiramas īso ziņu pārraižu tiesības. Gadījumā, ja īso ziņu pārraižu tiesības bijušas piešķiramas, televīzijas raidorganizācija, kurai ir noteikts 1. punktā paredzētais pienākums, analogiski piemērojot 3. panta 7.–9. punktu, var prasīt zaudējumu atlīdzību.

[..]”

II – Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

11. Šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā ir strīds starp *Sky Österreich GmbH* (turpmāk tekstā – “*Sky*”) un *Österreichischer Rundfunk* (turpmāk tekstā – “*ORF*”).

12. *ORF* ir fonds, kas izveidots saskaņā ar publiskajām tiesībām un kura mērķis ir īstenot ar Federālā likuma par Austrijas apraides organizāciju (*Bundesgesetz über den Österreichischen Rundfunk*)⁶ tam noteikto publisko tiesību uzdevumu. *ORF* uzdevums ir piedāvāt ne tikai radio un televīzijas apraides programmas, bet arī ar šīm programmām saistītus piedāvājumus tiešsaistē.

6 — BGBl. I, 83/2001.

13. *Kommunikationsbehörde Austria* (Austrijas Komunikāciju pārvalde, turpmāk tekstā – “*KommAustria*”) atļāva *Sky* pārraidīt pa satelītu kodētu digitālās televīzijas programmu “*Sky Sport Austria*”. Pamatojoties uz 2009. gada 21. augusta līgumu, šī sabiedrība ieguva ekskluzīvas noteiktu Eiropas līgas spēļu pārraidīšanas Austrijas teritorijā tiesības no 2009./2010. gada līdz 2011./2012. gada sezonai. *Sky* ir norādījusi, ka katru gadu tai par licenci un producēšanas izmaksām bija jāmaksā summa vairāku miljonu euro apmērā.

14. 2009. gada 11. septembrī *Sky* un *ORF* noslēdza vienošanos par īso ziņu pārraides tiesību piešķiršanu *ORF*, paredzot maksu EUR 700 apmērā par šādas pārraides minūti.

15. *ORF* 2010. gada 4. novembra vēstulē lūdza *KommAustria* konstatēt faktu, ka *Sky* bija pienākums piešķirt *ORF* īso ziņu pārraides tiesības attiecībā uz Eiropas līgas spēlēm, kurās no 2010. gada 1. oktobra piedalījās Austrijas komandas, un ka *ORF* nebija pienākuma tai maksāt atlīdzību, kas pārsniedz ar sniegto piekļuvi signālam tieši saistītās papildu izmaksas.

16. *KommAustria* ar 2010. gada 22. decembra lēmumu nolēma, ka *Sky* kā ekskluzīvo tiesību īpašnieci bija jāpiešķir *ORF* īso ziņu pārraides tiesības un ka *Sky* nav tiesību prasīt atlīdzināt papildu izmaksas, kas nav tieši saistītas ar sniegto piekļuvi signālam. Tā vienlaikus noteica nosacījumus, saskaņā ar kuriem *ORF* varēja izmantot šīs tiesības. To starpā tā norādīja, ka šajā gadījumā papildu izmaksas, kas tieši saistītas ar sniegto piekļuvi satelīta signālam, bija nulles apmērā.

17. Abas lietas dalībnieces šo lēmumu pārsūdzēja *Bundeskommunikationssenat* (Federālais Komunikāciju senāts) (Austrija).

18. *Sky* savā sūdzībā tostarp apgalvo, ka pienākums bez atlīdzības piešķirt īso ziņu pārraides tiesības, kas izriet no direktīvas 15. panta 6. punkta un *FERG* 5. panta 4. punkta, ir pretrunā Hartai un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai⁷, kā arī Austrijas konstitucionālajām tiesībām. *Sky* it īpaši uzsver, ka direktīvas 15. panta 6. punktā ir noteikts automātisks aizliegums, proti, nekonstatējot atšķirības starp attiecīgajām ekskluzīvajām tiesībām, sniegt atlīdzību par ekskluzīvo tiesību ierobežošanu. Tas vairumā gadījumu izraisot ārkārtīgi netaisnīgas sekas. Ja tiesības uz īpašumu ir ierobežotas, Hartas 17. panta 1. punkts un samērīguma princips liekot katrā atsevišķā gadījumā pārbaudīt, vai ir jāmaksā atlīdzība. *Sky* apgalvo, ka šajā lietā īso ziņu pārraides tiesību piešķiršana būtiski ierobežo tās īpašuma tiesības.

19. Attiecībā uz Tiesas kompetenci atbildēt uz prejudiciālo jautājumu *Bundeskommunikationssenat* savā iesniedzējtiesas nolēmumā atsaucas uz 2007. gada 18. oktobra spriedumu lietā *Österreichischer Rundfunk*⁸ un norāda, ka šajā lietā ir piemērojamas tās pašas normas. Šādos apstākļos tā esot atzīstama par “tiesu” LESD 267. panta izpratnē.

20. Attiecībā uz lietas būtību *Bundeskommunikationssenat* uzskata, ka galvenokārt ir jānosaka, vai no Savienības primāro tiesību viedokļa ir pieļaujams, ka *Sky* ir jāpiešķir *ORF* īso ziņu pārraides tiesības, taču tai nav tiesību šajā ziņā pieprasīt atlīdzību, kas pārsniedz ar sniegto piekļuvi tieši saistīto papildu izmaksu kompensāciju. *Bundeskommunikationssenat* uzskata, ka rodas jautājums, vai Hartas 17. pantā aizsargāto pamattiesību aizskārums, kuru ietver šāds pienākums, atbilst samērīguma principam.

7 — Šī konvencija ir parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – “ECPAK”).

8 — C-195/06, Krājums, I-8817. lpp.

21. Šādos apstākļos tā norāda uz *Verfassungsgerichtshof* (Konstitucionālā tiesa) (Austrija) nolēmumu⁹ un *Bundesverfassungsgericht* (Federālā Konstitucionālā tiesa) (Vācija) nolēmumu¹⁰, kuros ir izvērtēts valsts tiesiskais regulējums, kas salīdzināms ar šajā lietā aplūkoto Savienības tiesisko regulējumu, un kuros ir pausts uzskats, ka īso ziņu pārraides tiesību piešķiršana bez atlīdzības ir nesamērīga un tādēļ attiecīgi aizskar tiesības uz īpašumu Pilsoņu vispārējo tiesību pamatlikuma (*Staatsgrundgesetz über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger*) 5. panta un ECPAK Pirmā papildu protokola 1. panta izpratnē, kā arī brīvību izvēlēties profesiju Pamatlikuma (*Grundgesetz*) 12. panta izpratnē.

22. *Bundeskommunikationssenat* izvirza jautājumu, vai, ievērojot tostarp samērīguma principu un šo judikatūru, nebūtu jāpieņem norma, kas ļautu ņemt vērā šīs lietas apstākļus un it īpaši minēto ekskluzīvo tiesību priekšmetu, kā arī summu, kuru tiesību īpašnieks samaksā par ekskluzīvo tiesību iegūšanu, lai aprēķinātu finansiālu kompensāciju. Direktīvas 15. panta 6. punkts tai šķiet īpaši problemātisks, ja ekskluzīvās tiesības tikušas iegūtas pirms šī noteikuma stāšanās spēkā, taču pieteikums par īso ziņu pārraides tiesību piešķiršanu ticis iesniegts pēc valsts tiesību noteikuma, ar kuru transponēts direktīvas 15. pants, spēkā stāšanās.

23. Tādēļ *Bundeskommunikationssenat* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [...] direktīvas [...] 15. panta 6. punkts ir saderīgs ar [...] Hartas 16. un 17. pantu, kā arī ar [ECPAK] [Pirmā] papildu protokola 1. pantu?”

24. *Sky*, *ORF*, Vācijas un Polijas valdības, Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. Tiesas sēde notika 2012. gada 24. aprīlī.

III – Analīze

25. Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai tiek lūgts izvērtēt direktīvas 15. panta 6. punkta saderīgumu ar Hartas 16. un 17. pantā aizsargātajām pamattiesībām, proti, pirmkārt, darbījumdarbības brīvību un, otrkārt, tiesībām uz īpašumu.

26. Precīzāk, ir jānosaka, vai apstākļi, ka direktīvas 15. panta 6. punktā ir ierobežotas finansiālās kompensācijas par īsu izvilkumu sniegšanu par notikumiem, kuri izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, papildu izmaksu, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi šiem īsajiem izvilkumiem, apmērā, ir attaisnojams televīzijas raidorganizāciju, kurām ir ekskluzīvas šādu notikumu pārraides tiesības, darbījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārumus.

27. Hartas 16. pantā ir paredzēts, ka: “[d]arbījumdarbības brīvību atzīst saskaņā ar Savienības tiesību aktiem un valstu tiesību aktiem un praksi”. Paskaidrojumos pie šī panta ir precizēts, ka tā ir “balstīta uz [...] Tiesas judikatūru, kas atzīst brīvību veikt saimniecisku darbību vai komercdarbību [¹¹] un brīvību slēgt līgumus [¹²], un [LESD] 119. panta 1. un 3. punktu, kuros atzīst konkurences brīvību”¹³.

28. Runājot par Hartas 17. pantu, tā 1. punktā ir paredzēts, ka “[i]kvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. Nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par

9 — 2006. gada 1. decembra spriedums.

10 — 1998. gada 17. februāra spriedums.

11 — Skat. 1974. gada 14. maija spriedumu lietā 4/73 *Nold*/Komisija (*Recueil*, 491. lpp., 14. punkts) un 1979. gada 27. septembra spriedumu lietā 230/78 *Eridania-Zuccherifici nazionali et Società italiana per l'industria degli zuccheri* (*Recueil*, 2749. lpp., 20. un 31. punkts).

12 — It īpaši skat. 1979. gada 16. janvāra spriedumu lietā 151/78 *Sukkerfabriken Nykøbing* (*Recueil*, 1. lpp., 19. punkts) un 1999. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-240/97 Spānija/Komisija (*Recueil*, I-6571. lpp., 99. punkts).

13 — Skat. paskaidrojumus attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.).

zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju. Īpašuma izmantošanu var noteikt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs”. Paskaidrojumos pie šī panta ir norādīts, ka tas atbilst ECPAK Pirmā papildu protokola 1. pantam. No tā atbilstoši Hartas 52. panta 3. punktā paredzētajam izriet, ka tiesībām uz īpašumu, kas tiek aizsargātas Hartas 17. pantā, ir tāda pati nozīme un apjoms kā ECPAK noteiktajām tiesībām¹⁴.

29. No Tiesas judikatūras izriet, ka tiesības uz īpašumu, tāpat kā tiesības brīvi veikt saimniecisku darbību, ir vispārējs Savienības tiesību princips. Tomēr šis princips nav uztverams kā absolūta prerogatīva, bet gan ir jāņem vērā saistībā ar tā funkciju sabiedrībā. Attiecīgi tiesībām uz īpašumu, tāpat kā brīvībai veikt saimniecisku darbību, var tikt noteikti ierobežojumi, ciktāl šādi ierobežojumi atbilst Savienības vispārējo interešu mērķiem un attiecībā uz sasniedzamo mērķi nerada pārmērīgu un nepieņemamu iejaukšanos, tādējādi pārkāpjot šādi nodrošināto tiesību būtību¹⁵.

30. Saskaņā ar šo judikatūru Hartas 52. panta 1. punktā ir noteikts ierobežojumu, kādi var tikt noteikti Hartā atzītajām tiesībām un brīvībām, regulējums. Tajā tiek atzīts, ka ierobežojumi var tikt noteikti tādu tiesību un brīvību kā tiesības uz īpašumu un darījumdarbības brīvība, kas noteiktas attiecīgi Hartas 17. un 16. pantā, izmantošanai, ciktāl šie ierobežojumi ir noteikti tiesību aktos, tajos tiek respektēta šo tiesību un brīvību būtība un, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējo interešu mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai citu personu tiesībām un brīvībām.

31. Pirmkārt, jāpārbauda, vai direktīvas 15. panta 6. punkta noteikumi rada Hartas 16. un 17. pantā atzīto tiesību aizskārums. Ja atbilde būs apstiprinoša, otrkārt, būs jāpārbauda, vai šāds aizskārums ir atbilstošs.

A – Ar Hartas 16. un 17. pantu atzīto tiesību aizskārums esamība

32. Direktīvas 15. panta mērķis ir paredzēt visām Savienībā nodibinātām televīzijas raidorganizācijām tiesības izmantot īsus izvilkumus, lai varētu veidot īso ziņu pārraides par notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību.

33. Piemērojot šo pantu un saskaņā ar dalībvalstu noteikto kārtību, transponējot direktīvu, televīzijas raidorganizācijām, kurām pieder ekskluzīvas šādu notikumu pārraides tiesības, ir pienākums ļaut citām televīzijas raidorganizācijām brīvi izvēlēties īsus izvilkumus, kurus tās iekļaus savās īso ziņu pārraidēs. Konkrēti, to varēs panākt, nodrošinot piekļuvi primārās raidorganizācijas pārraidītam signālam vai piešķirot piekļuvi minētā notikuma norises vietai¹⁶.

34. Ir skaidrs, ka šāds televīzijas raidorganizāciju, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, pienākums ierobežo veidu, kādā tās var izmantot šīs tiesības.

35. No darījumdarbības brīvības, kurā ietilpst līgumu slēgšanas brīvība, skatupunkta direktīvas 15. panta tiesības sekas ir tādas, ka televīzijas raidorganizācijas, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, nevar vairs brīvi izvēlēties, ar kurām organizācijām tās izlems slēgt līgumus par piekļuves īsiem izvilkumiem piešķiršanu. Citiem vārdiem sakot, tās nevar vairs piešķirt pēc savas izvēles atļaujas organizācijām ar mērķi tirgoties ar tiesībām uz izvilkumiem.

14 — Turpat.

15 — It īpaši skat. Tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-154/04 un C-155/04 *Alliance for Natural Health* u.c. (Krājums, I-6451. lpp., 126. punkts un tajā minētā judikatūra). Skat. arī Vispārējās tiesas 2011. gada 17. februāra spriedumu lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* (Krājums, II-349. lpp., 143. punkts).

16 — Skat. direktīvas preambulas 56. apsvērumu.

36. No tiesību uz īpašumu skatupunkta šis pants ierobežo televīzijas raidorganizāciju, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, iespējas izmantot savu īpašumu. Ja atsaucos uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, minētais pamats varētu tikt pielīdzināts īpašuma izmantošanas ierobežojumam ECPAK Pirmā papildu protokola 1. panta otrās daļas izpratnē. No šīs tiesas judikatūras izriet, ka īpašuma izmantošanas ierobežojuma jēdziens aptver pasākumu, ar kuru, nenododot īpašuma tiesības, tiek “ierobežo[ta] vai kontrolē[ta]” īpašuma izmantošana¹⁷. Nosakot pienākumu televīzijas raidorganizācijām, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, atļaut noteiktā veidā lietot to, kas ir šo tiesību priekšmets, šajā gadījumā – tiesības uz īsiem izvilkumiem īso ziņu pārraidēm, direktīvas 15. pantā, manuprāt, ir noteikts īpašuma izmantošanas regulējums, kas var izraisīt šo organizāciju īpašuma tiesību aizskārumu.

37. Precīzāk, saistībā ar direktīvas 15. panta 6. punktu darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārumu izpaužas tādejādi, ka, ciktāl finansiāla kompensācija par īsiem izvilkumiem tiek ierobežota ar papildu izmaksu, kas tieši saistītas ar piekļuves nodrošināšanu, apmēru, televīzijas raidorganizācijas, kurām pieder notikuma, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, ekskluzīvās pārraides tiesības, nevar vairs brīvi noteikt cenu, par kādu tās plāno nodot pieeju īsiem izvilkumiem. Šajā punktā iekļautais finansiālās kompensācijas apmēra noteikums šīm organizācijām liek atturēties it īpaši no citu televīzijas raidorganizāciju, kas vēlas izmantot īsus izvilkumus par šo ekskluzīvo tiesību iegūšanas izmaksām, iesaistīšanas. Šis noteikums var arī negatīvi ietekmēt ekskluzīvo tiesību komerciālo vērtību.

38. Tā kā ir konstatēts darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskāruma, tagad ir jāizvērtē, vai šāds aizskāruma ir attaisnojams, ievērojot Hartas 52. panta 1. punktu.

B – Par Hartas 16. un 17. pantā atzīto tiesību aizskāruma attaisnojumu

39. Vispirms jānorāda, ka Hartas 16. un 17. pantā atzīto tiesību aizskāruma ir jāuzskata par tādu, kas ir “paredzēts likumā” Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē. No direktīvas 15. panta 6. punkta skaidri izriet, ka, ja ir paredzēta finansiāla kompensācija, tā nepārsniedz papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi īsiem izvilkumiem.

40. Turklāt attiecībā uz to, vai aizsargāto tiesību aizskāruma atbilst Savienībā atzītam vispārējo interešu mērķim vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības, vēlos norādīt, ka direktīvas 15. panta 6. punktā paredzētās tiesības uz īsiem izvilkumiem atbilst Savienības likumdevēja direktīvas preambulas 48. apsvērumā apstiprinātajai rūpei “veicināt plurālismu ar ziņu raidījumu veidošanu un raidījumu dažādību visā Savienībā un ievērot principus, kas atzīti [Hartas] 11. pantā”.

41. Turklāt direktīvas preambulas 55. apsvērumā televīzijas raidorganizāciju tiesības izmantot īsus izvilkumus savās informatīvajās programmās ir saistītas ar mērķi “garantēt [..] pamatbrīvību saņemt informāciju un [..] nodrošināt [..], ka Savienībā pilnīgi un pienācīgi tiek aizsargātas skatītāju intereses”¹⁸.

17 — Skat. ECT 1982. gada 23. septembra spriedumu lietā *Sporrong un Lönnroth* pret Zviedriju, A sērija, Nr. 52, 65. punkts. Skat. arī ECT 1989. gada 19. decembra spriedumu lietā *Mellacher* un citi pret Austriju, A sērija, Nr. 169, 44. punkts. Tiesa atsauca arī uz īpašuma izmantošanas tiesiskā regulējuma jēdzienu (it īpaši skat. 2005. gada 12. maija spriedumu lietā *C-347/03 Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia* un *ERSA* (Krājums, I-3785. lpp., 124. un 125. punkts)).

18 — Kā tas ir norādīts Komisijas 2005. gada jūlijā konferencei par audiovizuālajiem jautājumiem Liverpūlē sagatavotajā kopsavilkuma dokumentā ar nosaukumu “Tiesības uz informāciju un tiesības uz īsiem izvilkumiem”, tiesību uz īsiem izvilkumiem ieviešanas ieguvumi un zaudējumi ir šādi. Pirmkārt, “[..] izvilkumu [..] pieejamības nodrošināšanas normatīvo un administratīvo aktu vai nolīgumu saskaņošanas neesamība liek izvērtēt informatīvo programmu pārrobežu izplatīšanas un pamattiesību uz informāciju izmantošanas risku”. Otrkārt, “tā kā daudzām Eiropas raidorganizācijām nav ne tehnisku līdzekļu [..], ne pietiekamu finanšu līdzekļu, lai stātos pretī noteiktu plaši atspoguļotai lielu notikumu ekskluzīvo pārraides tiesību sistemātiskas komercializācijas izmaksām, tiesību uz izvilkumiem [..] neesamība var apdraudēt plurālismu”.

42. Ierobežojot vienu no tiesību uz īsiem izvilkiem izmantošanas veidiem, proti, primārajai raidorganizācijai maksājamo finansiālo kompensāciju, direktīvas 15. panta 6. punktā ir ietverta daļa no tās preambulas 48. un 55. apsvērumā paredzētajiem sasniedzamajiem mērķiem, t.i., it īpaši brīvība saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālisms. Šie mērķi ir cieši saistīti ar vienu no direktīvas vispārējiem mērķiem, kā tas ir precizēts tās preambulas 11. apsvērumā, veicināt vienotas informācijas telpas izveidi.

43. Šajā ziņā ir jānorāda, ka brīvība saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālisms ir daļa no vārda brīvības¹⁹. Tā pieder pie Savienības tiesību vispārējiem principiem²⁰ un ir viena no Savienības tiesību sistēmā garantētajām pamatbrīvībām²¹.

44. Vārda un informācijas brīvība ir noteikta Hartas 11. pantā. Panta 1. punktā ir paredzēts, ka “[i]kvienam ir tiesības brīvi paust savus uzskatus. Šīs tiesības ietver uzskatu brīvību un brīvību saņemt un izplatīt informāciju vai idejas bez valsts iestāžu iejaukšanās un neatkarīgi no valstu robežām”. Turklāt Hartas 11. panta 2. punktā ir noteikts, ka “tiek ievērota plašsaziņas līdzekļu brīvība un plurālisms”. Paskaidrojumos pie Hartas 11. panta ir izskaidrots, ka tas atbilst ECPAK 10. pantam.

45. Tā kā ir konstatēta Hartas 16. un 17. pantā atzīto tiesību aizskāruma jēga, tagad ir jāpārbauda, vai šajos divos pantos noteikto tiesību ierobežojums ir samērīgs ar iecerēto leģitīmo mērķi. Tā kā šo mērķi būtībā veido vajadzība aizsargāt citas pamattiesības, šajā gadījumā brīvību saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālismu, samērīguma kontrole, kura tagad tiks veikta, mudina īstenot vairāku pamattiesību līdzsvarošanu. Jautājums tādējādi ir, vai ir iespējams uzskatīt, ka, pieņemot direktīvas 15. panta 6. punktu, Savienības likumdevējs ir ievērojis līdzsvaru starp tiesībām uz īpašumu un darījumdarbības brīvību, no vienas puses, un brīvību saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālismu, no otras puses.

46. No šāda skatpunkta veicamo analīzi noteiks vairāki apsvērumi.

47. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, nosaka, ka Savienības noteikumos paredzētajiem līdzekļiem ir jābūt piemērotiem attiecīgā mērķa sasniegšanai un tie nevar pārsniegt šī mērķa sasniegšanai vajadzīgo²².

48. Turklāt ir jāprecizē, ka īpašuma tiesību ierobežojumu attaisnojamas izvērtēšanai Tiesa, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību Tiesas judikatūru, ir norādījusi, ka ir jāpastāv saprātīgam samērīgumam starp izmantotajiem līdzekļiem un sasniedzamajiem mērķiem. Tādējādi, pēc tās domām, ir jānoskaidro, vai ir saglabāts līdzsvars starp vispārējo interešu prasībām un attiecīgo personu, kas atsaucas uz savu tiesību uz īpašumu aizsardzību, interesēm. Tiesa ir uzsvērusi, ka, to darot, likumdevējam ir jāatzīst plaša rīcības brīvība, gan izvēloties īstenošanas veidu, gan lemjot, vai tā sekas pamato vispārējas intereses sasniegt attiecīgās likumdošanas mērķi²³.

19 — Jānorāda, ka ECPAK 10. pants aptver ne tikai tiesības izplatīt informāciju, bet arī to saņemt. It īpaši skat. ECT 1991. gada 26. novembra spriedumu lietā *Observer un Guardian* pret Apvienoto Karalisti, A sērija, Nr. 216, 59. punkts, kā arī ECT 1998. gada 19. februāra spriedumu lietā *Guerra* un citi pret Itāliju, *Recueil des arrêts et décisions*, 1998-I, 53. punkts.

20 — 1991. gada 18. jūnija spriedums lietā C-260/89 *ERT* (*Recueil*, I-2925. lpp., 45. punkts).

21 — 2007. gada 13. decembra spriedums lietā C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (Krājums, I-11135. lpp., 41. punkts).

22 — It īpaši skat. 2010. gada 9. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-92/09 un C-93/09 *Volker und Markus Schecke* un *Eifert* (Krājums, I-11063. lpp., 74. punkts).

23 — 2008. gada 3. septembra spriedums apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (Krājums, I-6351. lpp., 360. punkts un tajā minētā judikatūra).

49. Turklāt, piemērojot analogiju ar to, ko Tiesa nosprieda savā 2006. gada 12. decembra spriedumā lietā Vācija/Parlaments un Padome²⁴, Savienības likumdevējam ir jāatzīst plaša rīcības brīvība tādā jomā, par kādu ir runa šajā lietā, kurā tam ir jāizdara izvēle ar politiku, ekonomiku un sociālām lietām saistītos jautājumos un kurā tam ir jāveic sarežģīts novērtējums. Līdz ar to šajā jomā pieņemta pasākuma likumību var ietekmēt tikai pasākuma acīmredzami nepiemērotais raksturs attiecībā pret mērķi, ko kompetentās iestādes plāno sasniegt²⁵.

50. Direktīvas 15. panta 6. punktā iekļautā tiesību uz īpašumu un darījumdarbības brīvības ierobežojuma samērīgums tādējādi ir jāizvērtē, ievērojot Savienības likumdevējam atzīstamo plašo rīcības brīvību.

51. Turklāt šāda pārbaude ir jāveic, ņemot vērā direktīvas, ar kuru nav pilnībā saskaņotas tiesību normas jomās, uz kurām tā attiecas, bet gan ir noteiktas tikai minimālās prasības, raksturu²⁶. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs paredz direktīvas 15. pantā noteiktas vispārējas tiesību normas, kurās nostiprinātas tiesības uz īsiem izvilkiem, atstājot dalībvalstīm iespēju noteikt sīki izstrādātu kārtību un nosacījumus attiecībā uz nodrošināšanu ar šiem isajiem izvilkiem²⁷.

52. Visbeidzot nedrīkst aizmirst, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru šādu tiesību aizsardzība Savienībā ir jānodrošina tās struktūras un mērķu ietvaros²⁸. Šajā ziņā vairākos direktīvas preambulas apsvērumos ir uzsvērts, ka ar to tās jomā tiek veicināta iekšējā tirgus izveides pabeigšana. Tā direktīvas preambulas otrajā apsvērumā ir atsauce uz tādu pasākumu nepieciešamību, kas “nodrošinātu pāreju no valstu tirgiem uz raidījumu veidošanas un izplatīšanas kopēju tirgu”, un tās preambulas 11. apsvērumā ir norādīts, ka saskaņotu tiesību normu kopuma piemērošana audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumiem it īpaši “palīdzētu pabeigt iekšējā tirgus izveidi un atvieglotu vienotas informācijas telpas ieviešanu”²⁹. Šī aspekta ņemšana vērā ir svarīga, veicot šo dažādo pamattiesību līdzsvarošanas vērtējumu, jo problēmjautājums, kuru izraisa finansiālas kompensācijas par tiesību uz īsiem izvilkiem nodrošināšanu ierobežojums, ievērojot pamattiesību aizsardzību, netiktu uzdots tādiem pašiem vārdiem un uz to noteikti nebūtu sniedzama tāda pat atbilde, ja tas tiktu vērtēts tikai dalībvalsts mērogā vai ievērojot prasības, kas saistītas ar iekšējā tirgus izveides pabeigšanu.

53. Šāda analīzes modeļa piemērošana šajā lietā liek uzskatīt ne tikai, ka ar direktīvas 15. panta 6. punktu var tikt sasniegts tajā paredzētais mērķis, proti, garantēt brīvību saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālismu, bet arī, ka tas nepārsniedz to, kas vajadzīgs, lai šo mērķi sasniegtu.

54. Attiecībā uz direktīvas 15. panta 6. punkta pēdējā teikuma piemērotību brīvības saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālisma nodrošināšanai jāuzskata, ka šis noteikums, ierobežojot finansiālās kompensācijas, kādu primārās raidorganizācijas var prasīt no sekundārajām raidorganizācijām, apmēru, varētu attīstīt informācijas par notikumiem, kuri izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, izplatīšanu, kuru it īpaši veiktu tās televīzijas raidorganizācijas, kurām nav lielu finanšu līdzekļu. Šāds noteikums pats par sevi sekmē Eiropas viedokļu un informācijas telpas, kurā ir garantēta brīvība saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālisms, rašanos.

24 — C-380/03, Krājums, I-11573. lpp.

25 — 145. punkts un tajā minētā judikatūra.

26 — 2009. gada 5. marta spriedums lietā C-222/07 *UTECA* (Krājums, I-1407. lpp., 19. punkts). Šajā ziņā skat. arī direktīvas preambulas 11. apsvērumu un 4. panta 1. punktu.

27 — Šajā ziņā skat. Padomes paskaidrojuma par 2007. gada 15. oktobra Kopējo nostāju (EK) Nr. 18/2007, ko Padome pieņēmusi saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 251. pantā noteikto procedūru nolūkā pieņemt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV C 307 E, 1. lpp.), II nodaļas B sadaļas vi) punktu.

28 — 1970. gada 17. decembra spriedums lietā 11/70 *Internationale Handelsgesellschaft* (*Recueil*, 1125. lpp., 4. punkts).

29 — Skat. arī, ievērojot šo pašu domu gaitu, direktīvas preambulas 10. apsvērumu, kurā ir uzsvērta “reāla Eiropas audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgus” nozīme.

55. Attiecībā uz finansiālās kompensācijas ierobežojuma nepieciešamību jāuzskata, ka, ciktāl tas ir ieviests kā Savienības likumdevēja direktīvas 15. pantā noteiktās sistēmas stūrakmens, ierobežojuma neesamība kaitētu lietderīgai īso ziņu pārraižu tiesību iedarbībai.

56. Finansiālās kompensācijas ierobežojums papildu izmaksu, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi, apmērā sniedz labumu, iedibinot visu televīzijas raidorganizāciju vienlīdzīgumu. Liedzot organizācijām, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, šādu tiesību iegūšanas izmaksas attiecināt uz organizācijām, kuras lūdz īsus izvilkumus, direktīvas 15. panta 6. punktā ir noteikts šķērslis neatļauti augstas cenas prasīšanai par īsu izvilkumu piešķiršanu, it īpaši, ja tas ir saistīts ar notikumiem, kas var izraisīt lielas iedzīvotāju daļas interesi un par kuriem organizācijām, kurām pieder ekskluzīvas tiesības, par pārraidīšanas ekskluzivitāti bijis jāmaksā lielas naudas summas. No tā izriet, ka visas televīzijas raidorganizācijas, vai tās būtu privātas vai publiskas, ar lieliem vai nelieliem finanšu līdzekļiem, īso ziņu pārraižu tiesības par notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, izmanto identiskos apstākļos.

57. Ja tiktu pieļauts, ka finansiālās kompensācijas apmērs tiek brīvi noteikts primāro un sekundāro raidorganizāciju pārrunās, ekskluzīvo tiesību īpašniecēm tiktu radīta spēka pozīcija, it īpaši, ja attiecīgajam notikumam ir sevišķa nozīme. Turklāt, ņemot vērā cenas, kas jāmaksā par ekskluzīvo pārraides tiesību iegūšanu, pieaugumu, pastāv risks, ka cenas, kādas tiek prasītas no sekundārajām raidorganizācijām, kuras vēlas veidot īsas ziņu reportāžas, sasniegtu tādus apmērus, kas atturētu tās no šādu tiesību izmantošanas. Tas varētu kaitēt mērķa, kas paredz, lai vislielākais skaits cilvēku būtu informēti par notikumiem, kuri izraisa lielu sabiedrības interesi, sasniegšanai. Turklāt televīzijas raidorganizāciju izstumšana no šādu notikumu atspoguļošanas negatīvi ietekmētu informācijas pluralismu, jo tādējādi informācijas iegūšana un izplatīšana tiktu atstāta tikai vislielāko organizāciju ziņā, kaitējot mazākiem konkurentiem un skatītājiem.

58. Tādēļ uzskatu, ka ar Savienības likumdevēja rīcībā esošo alternatīvo risinājumu, ar kuru tiek paredzēts piešķirt tikai atbilstošas finansiālas kompensācijas, nenosakot ierobežojumu, kāds paredzēts direktīvas 15. panta 6. punktā, mērķis, kas paredzēts, iedibinot īso ziņu pārraižu tiesības, netiktu sasniegts pietiekami efektīvi.

59. Tikai atsaucē uz atbilstošu finansiālo kompensāciju, nenosakot saskaņotu ierobežojumu, radītu pamatu izmaksas katrā atsevišķā gadījumā noteikt saskaņā ar dalībvalstu noteiktām atšķirīgām procedūrām, kas, iespējams, varētu radīt šķēršļus informācijas brīvai aprītei un tādējādi arī vienotas informācijas telpas iedibināšanai, ko Savienības likumdevējs kā savu vēlmi ir minējis direktīvas preambulas 11. apsvērumā. Kompensācijas ierobežojums izmaksu, kas tieši saistītas ar piekļuves nodrošināšanu, apmērā lielā mērā ļauj izvairīties no izmaksu noteikšanas problēmjautājumiem un no ar izmaksu noteikšanu saistītajiem strīdiem. Runa ir par visefektīvāko līdzekli, lai izvairītos no informācijas pārraidīšanas sadales starp dalībvalstīm, un tas atbilst televīzijas raidorganizāciju ekonomiskajai nozīmei.

60. Ieviešot risinājumu, kas ir saskaņots ar Savienības likumdevēja vēlmi veicināt iekšējā tirgus izveides pabeigšanu un vienotas informācijas telpas izveidi, Savienības likumdevējs tādējādi ir saskaņojis dalībvalstu tiesiskā regulējuma dažādās pieejas, saglabājot jauno saskaņoto tiesību lietderīgo iedarbību.

61. No šāda skatupunkta jāuzskata, ka Savienības likumdevējs pamatoti ir izvēlējis neiekļaut direktīvas 15. panta 6. punkta pēdējā teikuma redakcijā atšķirīgus noteikumus, ja finansiālo kompensāciju maksā publiska vai privāta raidorganizācija, un arī atkarībā no tā, vai šāda organizācija atbilstoši dalībvalsts, kurā ir tās juridiskā adrese, tiesībām pilda sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu. Šādas atšķirības būtu pretrunā Savienības likumdevēja paustajai gribai radīt visiem televīzijas pārraides operatoriem vienādu apstākļus to tiesību uz īso ziņu pārraidēm izmantošanā³⁰. Turklāt, ierobežojot direktīvas 15. panta

30 — Skat. direktīvas preambulas 55. apsvērumu un direktīvas 15. panta 1. punktu, kurā ir norādīts, ka piekļuve īsiem izvilkumiem ir jāpiešķir nediskriminējoši.

6. punkta pēdējā teikuma piemērošanas jomu ar televīzijas raidorganizācijām, kuras atbilstoši dalībvalsts, kurā tās ir izveidotas, tiesībām pilda sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, ar īso ziņu pārraižu tiesību iedibināšanu paredzētais mērķis netiktu sasniegts pietiekami efektīvi, tādējādi atstumjot raidorganizācijas, kuras galvenokārt gūst labumu no kompensācijas griestu noteikšanas, proti, sekundārās raidorganizācijas, kurām ir ierobežoti finanšu līdzekļi, un kuras neatkarīgi no to juridiskās būtības un tām uzticētajiem uzdevumiem tomēr lielā mērā piedalās informācijas izplatīšanā dalībvalstīs³¹.

62. Savienības likumdevēja izvēlētais risinājums, manuprāt, nodrošina taisnīgu līdzsvaru starp ekskluzīvo pārraides tiesību īpašnieku darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizsardzību, no vienas puses, un brīvību saņemt informāciju un plašsaziņas līdzekļu plurālismu, no otras puses. Tādējādi uzskatu, ka, ievērojot Savienības likumdevēja izveidotās sistēmas, lai aizsargātu šīs divas pēdējās pamattiesības, priekšrocības, ekskluzīvo pārraides tiesību īpašnieku darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārums nav pārmērīgs.

63. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs īso ziņu pārraižu tiesībām ir paredzējis noteiktu skaitu nosacījumu un ierobežojumu, kas mazina televīzijas raidorganizāciju, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārums.

64. Attiecībā uz šiem nosacījumiem un ierobežojumiem jānorāda, ka īso ziņu pārraižu tiesības nav bez izšķirības attiecināmas uz visiem notikumiem, saistībā ar kuriem ir piešķirtas ekskluzīvās pārraides tiesības, un direktīvas 15. panta 1. punktā ir precizēts, ka runa ir par “notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību”.

65. Turklāt sniegtie īsie izvilkumi saskaņā ar direktīvas 15. panta 5. punktu var tikt izmantoti tikai “vispārīgos ziņu raidījumos” un, kā tas paredzēts direktīvas 15. panta 1. punktā, tikai “īsu ziņu reportāžu nolūkā”. Saskaņā ar direktīvas preambulas 55. apsvērumu “[v]ispārēju ziņu raidījuma jēdzienam nebūtu jāattiecas uz īsu izvilkumu kompilāciju izmantojumu raidījumos, kas veltīti izklaidei”. No šiem noteikumiem izriet, ka pastāv noteicoša atšķirība starp notikuma pārraidīšanu televīzijā izklaides mērķiem un tā būtisko momentu pārraidīšanu informācijas sniegšanas mērķiem³². Televīzijas raidorganizācija saglabā pilnīgas kontroles tiesības pār šo ekskluzīvo tiesību komerciālu izmantošanu izklaides mērķiem. Šo tiesību komerciālās vērtības samazinājums šajā ziņā lielā mērā ir padarīts relatīvs.

66. Turklāt direktīvas 15. panta 3. punktā ir precizēts, ka sekundārajām raidorganizācijām ir jānorāda īso izvilkumu, kurus tās izmanto savās īso ziņu pārraidēs, avots. Kā uz to savos rakstveida apsvērumos pamatoti norādījusi Komisija, tādējādi izvietota organizācijas, kurai pieder ekskluzīvas tiesības, reklāma sekmē direktīvas 15. panta 6. punktā iedibinātās finansiālās kompensācijas sistēmas samērīgumu, jo šādai reklāmai ir ekonomiska vērtība un tā sniedz labumu šai organizācijai katrreiz, kad tiek pārraidīta īso ziņu pārraide³³.

31 — Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar Eiropas Audiovizuālās observatorijas nesen publicēto statistiku apmēram 40 % no visiem pieejamajiem kanāliem Eiropā ir vietējie un reģionālie kanāli (skat. 2012. gada 29. marta paziņojumu presei, kas pieejams tīmekļa vietnē <http://www.obs.coe.int/about/oea/pr/mavise-miptv2012.html>).

32 — Šajā ziņā skat. Schoenthal, M., “Le droit de retransmission des grands événements”, *IRIS plus, Eiropas Audiovizuālās observatorijas juridiskie apsvērumi*, 2006. gada aprīlis. Autors norāda, ka “īsa un informatīva reportāža [ir] aprobežota ar notikuma būtiskajiem momentiem” un ka “gaidu pakāpenisku kāpinājumu, kas veido visu sporta notikuma pievilcību un kas ir tā raksturīgā iezīme, saglabā tikai faktiska tā pārraide” (3. lpp.).

33 — 43. punkts, īpaši 19. zemsvītras piezīme.

67. Direktīvas 15. panta 6. punktā arī ir apstiprināts, ka Savienības likumdevējs ir ievērojis līdzsvaru starp dažādajām pamattiesībām šajā gadījumā. Lai ierobežotu televīzijas raidorganizācijas, kurai pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārums, šajā noteikumā paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka tiek definēti noteikumi par īso izvilkumu maksimālo garumu un laika ierobežojumi to pārraidīšanai. Direktīvas preambulas 55. apsvērumā šajā ziņā ir ietverta norāde dalībvalstu izvēlei, jo tajā ir precizēts, ka īso izvilkumu garumam nebūtu jāpārsniedz 90 sekundes.

68. Konstatējums, saskaņā ar kuru atbilstoši direktīvas 15. panta 6. punktam dalībvalstīm ir jāparedz sīki izstrādāta kārtība un nosacījumi attiecībā uz nodrošināšanu ar īsiem izvilkumiem, liek precizēt, ka šajā gadījumā līdzsvarošana starp dažādajām pamattiesībām nav jāveic tikai Savienības likumdevējam, bet arī dalībvalstīm. Citiem vārdiem sakot, mehānismi, kas ļauj rast taisnīgu līdzsvaru starp dažādajām pamattiesībām šajā gadījumā, nav ierakstīti tikai pašā direktīvā – galvenokārt kā tajā paredzētie iepriekš minētie nosacījumi un ierobežojumi, kas nosaka īso ziņu pārraižu tiesības –, bet izriet arī no dalībvalstu pieņemtajiem valsts noteikumiem, kas nodrošina direktīvas transponēšanu un to, ka valsts iestādes direktīvu piemēro. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, pamatojoties uz Tiesas judikatūru, dalībvalstīm, transponējot direktīvu, ir jābalstās uz tādu tās interpretāciju, kas ļauj nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp dažādām pamattiesībām, kuras aizsargā Savienības tiesību sistēma. Līdz ar to, īstenojot šīs direktīvas transponēšanas pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības saskaņīgi ar šīm pašām direktīvām, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šīs direktīvas interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Savienības tiesību vispārējiem principiem – tādiem kā samērīguma princips³⁴.

69. Manuprāt, no tā izriet, ka, īstenojot direktīvas transponēšanas pasākumus, dalībvalstīm jācenšas ņemt vērā pamattiesības, ieviešot nepieciešamos līdzekļus, lai papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi, varētu tikt finansiāli atlīdzinātas un lai sīki izstrādātā kārtība un nosacījumi attiecībā uz nodrošināšanu ar īsiem izvilkumiem, it īpaši attiecībā uz to maksimālo garumu un laika ierobežojumiem to pārraidīšanai, tiktu definēti tādējādi, lai pēc iespējas ierobežotu televīzijas raidorganizācijas, kurai pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārums. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Austrijas tiesību normas, ar kurām tiek transponēts direktīvas 15. pants, apliecina, ka valsts likumdevējs šajā gadījumā ir ieviesis taisnīgu līdzsvaru starp pamattiesībām.

70. Ņemot vērā visus šos elementus, kas sekmē īso ziņu pārraižu tiesību konkretizēšanu un to ieviešanas kārtību, uzskatu, ka televīzijas raidorganizācijai, kurai pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, pienākošās finansiālās kompensācijas ierobežojums ir samērīgs tās darījumdarbības brīvības un tiesību uz īpašumu aizskārums. Citiem vārdiem sakot, manuprāt, ievērojot direktīvas 15. panta sistēmisko kopsakaru, lai izvairītos no tā, ka īso ziņu pārraižu tiesības ir pārmērīgs slogs primārajām raidorganizācijām, pietiek ņemt vērā tikai papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi³⁵.

34 — Skat. 2008. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-275/06 *Promusicae* (Krājums, I-271. lpp., 68. punkts) un 2012. gada 19. aprīļa spriedumu lietā C-461/10 *Bonnier Audio* u.c. (56. punkts).

35 — Attiecībā uz izmaksām, kuras rodas televīzijas raidorganizācijai, kurai pieder ekskluzīvas translācijas tiesības, *ORF* precizē, ka, lai arī organizācijai, kurai ir īso ziņu pārraides tiesības, ir piekļuve satelīta signālam (piemēram, pateicoties tiešai satelīta pārtverei), šo tiesību piešķiršana ir saistīta ar ievērojamu administratīvu darbu, kuru veic organizācija, kurai ir noteikts pienākums piešķirt šādas tiesības (tiesību esamības pārbaude, nepieciešamības gadījumā vienošanās par nosacījumiem sagatavošana, tiesību normu un vienošanās noteikumu ievērošanas pārbaude u.c.).

71. *A contrario*, ja no šī panta sistēmiskā kopsakara izrietētu, ka īso ziņu pārraižu tiesībām nav nekādu ierobežojumu, aizskārums varētu tikt uzskatīts par nesamērīgu. Savienības likumdevēja izvēlētā direktīvas 15. panta 6. punkta pēdējā teikuma redakcija tādējādi var tikt pareizi saprasta vien ciešā sakarībā ar noteikumiem par īso ziņu pārraižu tiesībām³⁶.

72. Viss iepriekš minētais liek man domāt, ka Savienības likumdevējs, pieņemot direktīvas 15. panta 6. punktu, ir īstenojis dažādo iesaistīto pamattiesību līdzsvarošanu.

73. Jānorāda, ka līdzīgu analīzi ir veikusi Eiropas Padome. Tātad Eiropas Konvencijas par pārrobežu televīziju, kas parakstīta 1989. gada 5. maijā Strasbūrā, 9. pantā līgumslēdzējam valstīm ir paredzēta iespēja ieviest tiesības uz izvilkumiem par notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību³⁷. Eiropas Padomes Ministru komitejas 1991. gada 11. aprīļa Ieteikumu Nr. R (91) 5³⁸ finanšu nosacījumiem veltītās daļas 4.1. punktā ir paredzēts, ka, “ja tās nav vienojušās citādi, primārajai raidorganizācijai nav tiesību prasīt no sekundārās raidorganizācijas samaksu par izvilkumu. Katrā ziņā nekādu finansiālu līdzdalību nevar prasīt no sekundārās raidorganizācijas saistībā ar pārraides tiesībām”. Šo ieteikumu 4.2. punktā ir norādīts, ka, “ja sekundārajai raidorganizācijai ir atļauts piekļūt vietai, galvenais notikuma organizators vai vietas īpašnieks ir tiesīgs prasīt atlīdzināt radušās nepieciešamās papildu izmaksas”. Minēto ieteikumu paskaidrojuma rakstā, lai izskaidrotu to 4.1. punkta saturu, ir norādīts uz “garantij[u], [kas] ir jāsniedz sekundārajām raidorganizācijām, kurām ir mazāki finanšu līdzekļi, iespējai iegūt piekļuvi uz vienlīdzīgiem noteikumiem”³⁹.

74. Savienības likumdevēja pieeja man arī šķiet esam saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību Tiesas attīstīto judikatūru attiecībā uz ECPAK Pirmā papildu protokola 1. panta otro daļu. Šī tiesa veic īpašuma izmantošanas tiesiskā regulējuma samērīguma kontroli, pārbaudot, tāpat kā īpašuma atņemšanas jomā, vai valsts likumdevēja izdarītajam vērtējumam acīmredzami netrūkst saprātīga pamata⁴⁰. Tā arī ir nospriedusi, ka aizskārums radošajam pasākumam ir jānosaka taisnīgs līdzsvars starp vispārējo interešu prasībām un indivīda pamattiesību aizsardzības prasībām. Eiropas Cilvēktiesību tiesa uzskata, ka ir jābūt saprātīgai samērīguma saiknei starp izmantotajiem līdzekļiem un izvīrīto mērķi. Kontrolējot šīs prasības ievērošanu, šī tiesa valstij ir atzinusi plašu rīcības brīvību, gan izvēloties īstenošanas veidu, gan lemjot, vai tā sekas pamato vispārējās intereses, lai sasniegtu attiecīgās likumdošanas mērķi. Šis līdzsvars tiek izjaukts, ja attiecīgajai personai ir jācieš īpašs un pārmērīgs slogs⁴¹. Minētā tiesa arī ir nospriedusi, ka, ja jautājums ir par tiesiskā regulējuma pasākumu attiecībā uz īpašuma izmantošanu, atlīdzinājuma neesamība ir viens no aspektiem, kas ir jāņem vērā, lai noteiktu, vai ir ievērots taisnīgs līdzsvars, bet tā pati par sevi nerada ECPAK Pirmā papildu protokola 1. panta pārkāpumu⁴².

36 — Šajā ziņā skat. Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam atbilstīgi EK līguma 251. panta 2. punkta otrajai daļai par Padomes kopējo nostāju, pieņemot priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu direktīva) [COM (2007) 639, galīgā redakcija]:

“Šis formulējums tika izvēlēts, lai tiktu nodrošināts, ka tiesības sniegt īsu reportāžu nevar uzskatīt par obligātu licenci, kura piešķirtu plašākas tiesības saņēmējām raidorganizācijām. Visas ieinteresētās aprindas, raidorganizācijas, kā arī tiesību īpašnieki lielā mērā atbalsta šo risinājumu.”

37 — Saskaņā ar šīs konvencijas paskaidrojošo ziņojumu šī panta pamatā ir sabiedrības tiesības saņemt informāciju un tā mērķis ir izvairīties no tā, ka šo tiesību izmantošana tiktu apšaubīta pārrobežu kontekstā. Otrais mērķis ir garantēt informācijas avotu pluralismu, veicot pārrobežu pārraides.

38 — Ieteikums par televīzijas raidorganizāciju ekskluzīvām tiesībām uz īsiem izvilkumiem par būtiskiem notikumiem pārrobežu kontekstā.

39 — 47. punkts.

40 — Par šo jautājumu skat. Sudre, F., *Droit européen et international des droits de l'homme*, 10. izdevums, Parīze, PUF, 2011, 655. un nākamās lpp.

41 — Skat. ECT 2010. gada 29. marta spriedumu lietā *Brosset-Triboulet* un citi pret Franciju, 86. punkts.

42 — Turpat, 94. punkts.

75. Turklāt jānorāda, ka Savienības tiesību noteikumos ir apstiprināta ideja, ka par tiesību uz īpašumu minimālu aizskārumu nav sistemātiski sniedzams atlīdzinājums. Tādējādi Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā⁴³ preambulas 35. apsvērumā attiecībā uz ierobežojumiem vai izņēmumiem, kas var tikt piemēroti šīm tiesībām, ir norādīts, ka “[d]ažos gadījumos, ja tiesību subjekta aizskāruma ir minimāls, maksājumu saistību var nebūt”⁴⁴. Turklāt Tiesa lauksaimniecības politikas jomā un attiecībā uz apgalvoto tiesību uz īpašumu aizskārumu ir varējusi uzskatīt, ka Savienības tiesībās nepastāv vispārējs princips, kas noteiktu atlīdzinājuma piešķiršanu visos apstākļos⁴⁵.

76. Savienības likumdevējam, pieņemot direktīvas 15. panta 6. punktu, manuprāt, ir izdevies rast pieņemamu kompromisu starp tiesību uz īsiem izvilkumiem piešķiršanu bez atlīdzības un sekundāro raidorganizāciju finansiālo līdzdalību ekskluzīvo pārraides tiesību iegūšanas izdevumos. Paredzot, ka papildu izmaksas, kas radušās, nodrošinot piekļuvi, nav jāsedz televīzijas raidorganizācijām, kurām pieder ekskluzīvas pārraides tiesības, šis noteikums garantē, ka tiesības uz īsiem izvilkumiem finansiāli neapgrūtina šīs organizācijas. Nepieciešamība saglabāt informācijas un plašsaziņas līdzekļu plurālismu, vienlaikus veicinot vienotas informācijas telpas izveidi, manuprāt, pamato to, ka tās nevar gūt labumu no īsu izvilkumu sniegšanas.

77. *Bundesverfassungsgericht* un *Verfassungsgerichtshof* nolēmumi, uz kuriem norāda iesniedzējtiesa⁴⁶, negroza manu vērtējumu.

78. Ja arī pastāv nianse šo divu tiesu pamatojumā, no tā pamatā izriet, ka īso ziņu pārraižu tiesības nav jāpiešķir bez atlīdzības un ka par tām attiecīgi ir jāmaksā saprātīga atlīdzība vai atbilstoša kompensācija. No šāda skatupunkta ekskluzīvo tiesību iegūšanas izmaksas tiek ņemtas vērā. Šīs divas tiesas arī norāda, ka šāda kompensācija nevar tikt noteikta tādā apmērā, ka tā radītu šķērslī īso ziņu pārraižu tiesību izmantošanai.

79. *Bundesverfassungsgericht* un *Verfassungsgerichtshof* atbalstītā pieeja, ievērojot Hartas 16. un 17. pantu, man nešķiet automātiski transponējama direktīvas 15. panta 6. punkta spēkā esamības kontrolei. No vienas puses, es jau izskaidroju iemeslus, kuru dēļ mans vērtējums ir ļoti atkarīgs no direktīvas 15. panta sistēmiskā kopsakara un it īpaši no nosacījumiem un ierobežojumiem, kas sekmē īso ziņu pārraižu tiesību noteikšanu un to piemērojamības ierobežošanu.

80. No otras puses, jāatgādina, ka pamattiesību aizsardzība Savienībā ir jānodrošina, ievērojot tās struktūru un mērķus. No tā izriet, ka līdzsvarošana, kas ir jāveic starp dažādām pamattiesībām, noteikti nesniedz to pašu rezultātu, kad tas tiek veikts valsts mērogā vai Savienības līmenī. Šajā lietā, pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem iemesliem, es uzskatu, ka prasības, kas saistītas ar iekšējā tirgus izveides pabeigšanu un vienotas informācijas telpas izveidi, rosina Savienības likumdevēju pieņemt kompromisa noteikumu starp tiesību uz īsiem izvilkumiem piešķiršanu bez atlīdzības un sekundāro raidorganizāciju finansiālu līdzdalību ekskluzīvo pārraides tiesību iegūšanas izmaksās.

43 — OV L 167, 10. lpp.

44 — Šajā ziņā ir interesanti salīdzināt direktīvas 15. pantu ar direktīvas 2001/29 5. panta 3. punkta c) apakšpunktu, kurā dalībvalstīm ir paredzēta iespēja noteikt šīs direktīvas 2. un 3. pantā noteikto tiesību (attiecīgi reproducēšanas tiesību un tiesību uz darbu izziņošanu un tiesību uz cita tiesību objekta publiskošanu) izņēmumus un ierobežojumus, [ja runa ir par] “darbu vai citu tiesību objektu izmantošan[u] saistībā ar aktuālu notikumu reportāžām, ciktāl to pamato informācijas sniegšanas mērķis, un ja ir norādīts avots, tajā skaitā autors, ja vien to nav neiespējami izdarīt”. Skat. arī, ievērojot šo pašu domu gaitu, Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 376, 28. lpp.) 10. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

45 — 2003. gada 10. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-20/00 un C-64/00 *Booker Aquaculture* un *Hydro Seafood* (*Recueil*, I-7411. lpp., 85. punkts).

46 — Skat. šo secinājumu 21. punktu.

81. Nobeigumā attiecībā uz iesniedzējtiesas pausto rūpi saistībā ar finanšu atlīdzības ierobežojuma piemērošanas laika aspektu tādā situācijā kā pamatlietā, ir jāatgādina, ka, pamatojoties uz 2009. gada 21. augusta līgumu, *Sky* ieguva ekskluzīvas noteiktu Eiropas līgas spēļu pārraides tiesības Austrijas teritorijā 2009./2010. gada un 2011./2012. gada sezonai. 2009. gada 11. septembrī *Sky* un *ORF* noslēdza vienošanos, ar kuru *ORF* bija jāpiespējam īso ziņu pārraižu tiesības attiecībā uz šo notikumu. Jākonstatē, ka šie divi datumi ir pēc Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīvas 2007/65/EK⁴⁷, ar kuru Direktīvā 89/552/EEK⁴⁸ tika ieviesti noteikumi par tiesībām uz īsu ziņu reportāžām un kuras mērķis saskaņā ar tās preambulas pirmo apsvērumu bija tikai kodificēt Direktīvas 89/552 noteikumus, spēkā stāšanās. Direktīvai 2007/65 atbilstoši tās 4. pantam stājoties spēkā 2007. gada 19. decembrī, *Sky* un *ORF* 2009. gadā pilnībā bija jāapzinās, ka īso ziņu pārraižu tiesības Savienības līmenī ir saskaņotas, un tās varēja paredzēt, ka tāpēc valsts tiesiskajā regulējumā tiks veikti grozījumi.

IV – Secinājums

82. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Bundeskommunikationssenat* uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Uzdotā jautājuma pārbaude nav atklājusi nekādus elementus, kas varētu ietekmēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva), 15. panta 6. punkta spēkā esamību.

47 — Direktīva, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 332, 27. lpp.).

48 — Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.).